

Regeringskansliet
(Justitiedepartementet)
103 33 Stockholm

Remiss: EU-direktiv om ändring i motorfordonsförsäkringsdirektivet

Juridiska fakultetsnämnden har tagit del av kommissionens förslag till ändring i motorfordonsförsäkringsdirektivet. Fakultetsnämnden har vissa synpunkter avseende artikel 10a i förslaget rörande skyddet av skadelidande i händelse av att ett försäkringsföretag blir insolvent eller underlåter att samarbeta.

Den aktuella frågan utreddes i Ds 1993:35 Skydd för skadelidandes anspråk på trafikskadeersättning vid försäkringsgivarens insolvens. Utredningen föreslog där att en regel om solidariskt ansvar mellan trafikförsäkringsgivarna borde införas i trafikskadelagen i linje med vad som gäller i fråga om fordon som saknar trafikförsäkring. Förslaget ledde emellertid inte till någon lagstiftning. Istället innehåller 6 kap. 13 § försäkringsrörelselagen (2010:2043) bestämmelser om att försäkringsbolag ska ha minimikapitalkrav för att kunna täcka sina åtaganden gentemot försäkringstagarna. Vidare återfinns i 4 a § förmånsrättslagen (1970:979) bestämmelser om förmånsrätt för försäkringstagares fordran i försäkringsgivarens konkurs. Motsvarande bestämmelser återfinns även i lagen (1998:293) om utländska försäkringsgivares och tjänstepensionsinstitutets verksamhet i Sverige. Finansinspektionen utövar tillsyn över att kapitalkraven följs.

Även om skyddet för försäkringstagarna enligt den modell som tillämpas i Sverige inte är teoretiskt sett heltäckande framstår det som högst osannolikt att en skadelidande i praktiken skulle komma att förlora rätten till ersättning i ett större försäkringsbolags konkurs. Snarare kan det befaras att en skyldighet för exempelvis Trafikförsäkringsföreningen att utöver det skydd som redan finns idag bygga upp ett ytterligare riskkapital endast skulle komma att leda till ökade kostnader utan motsvarande nytta i form av ett bättre skydd för de skadelidande.

Av den anledningen bör Sverige i förhandlingarna inte motsätta sig förslaget i fråga, men väl arbeta för att bestämmelsen ges en sådan utformning att sättet att skydda skadelidande kan variera mellan medlemsstaterna. Om medlemsstaten således kan visa att de skadelidande ges ett fullgott skydd även utan att det delegeras till ett särskilt organ att

Juridiska fakultetsnämnden

ersätta skadelidande vid försäkringsföretagets insolvens bör detta kunna godtas som juridisk lösning.

Vidare framstår bestämmelsen i art. 10a.1.c som långtgående i sammanhanget. Det faktum att försäkringsföretaget inte avgivit ett motiverat svar inom tre månader kan bero på flera orsaker, särskilt i en större konkurs där många fordringar måste utredas och handläggas. Vidare finns risken att det uppstår tvist om vad som utgör ett motiverat svar. Att i en sådan situation fordran skulle kunna göras gällande direkt mot Trafikförsäkringsföreningen framstår som en alltför drastisk rättsföljd. Sverige bör således motsätta sig att en bestämmelse av den innebörden införs i direktivet.